Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч.15 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ 21—го СІЧНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 21 1977 No. 15. VOL. LXXXIV.

ДЖІММІ ІРЛ КАРТЕР СТАВ 39-ТИМ ПРЕЗИДЕНТОМ ЗСА

Проголошення Дня Української Незалежности в Нюарку

Як уже раніше інформовано, старанням очолюваного інж. Михайлом Чайківським місцевого Відділу УККА посадники Нюарку та сімох довколишніх місцевостей видали відповідні проклямації, проголошуючи день 22-го січня Днем Української Незалежности для відзначення роковин проголошення суверенности Української Народної Республіки в тому дні 1918-го року. Церемонія проголошення такого Дня в самому Нюарку відбулася врочисто 19-го січня під час спеціяльного засідання Міської Ради, в приявності всіх членів цієї Пади, української делеґації та багатьох мешканців міста.

Засіданням проводив президент Ради п. В. Гарріс, а внесення на прийняття відповідної резолюції зголосив радний М. Баттоне. Схвалену і підписану посадником міста К. Е. Ґібсоном резолюцію вручив посадник Б. Дацківському, координаторові місцевого Відділу УККА, що й видно на цій фотознімці, на якій стоять (зліва): головний предсідник УНС і екзекутивний віцепрезидент УККА Йосип Лисогір, Б. Дацківський, міський радний М. Баттоне, посадник міста К. Е. Ґібсон, о. Іван Сирота з церкви св. Івана Христителя, та представник бзнесменів Михайло Матіяш. В склад української делеґації входили ще представники громадських установ та молодечих і комбатантських організацій.

На Квінсі відбулась церемонія проголошення дня української незалежности

Президент дільниці Квінс приймає укрӓнський прапор. На фото (зліва): Марія Нестерчук, Стефанія Доляк, президент дільниці Квінс Доналд Р. Манес, Ярослав Галатин; другий ряд: Богдан Бідяк, Стефан Самбой і Яр. Плескун.

Асторія, Н.Й. (Б.Б.). — В понеділок, 17-го січня, у ранніх годинах відбулась у бюрі президента дільниці Квінс церемонія підписання і передання представниками місцевої української громади Проклямації Дня Української Незалежности і Соборности. Проклямацію підписав президент Квінсу Доналд Р. Манес і рівночасно зарядив, щоб у День Свята Державности 22-го січня біля американського зоряного був виставлений також український синьожовтий прапор на будинку ратуші Квінсу в Кю Гарденс. Тому що свято припадає на кінець тижня, то український прапор повіватиме там повних три дні. Церемонії підписання і передання Проклямації приглядалась велика українська група, яка складалася з численних представників різних організацій. Цей акт був тільки вступом у відзначуванні роковин Української Державности. В неділю, 30-го січня ц.р., о год. 3-й по полудні тут в приміщенні Браєнт Гайскул (48-ма вулиця і 31-ша евеню) в Асторії відбудеться великий репрезентативний концерт з участю численних одиниць, хорів, танцювальних ансамблів, балету тощо. Святочну доповідь виголосить д-р Мирон Куропась, спеціяльний асистент президента Форда для етнічних справ. Того ж дня о год. 7-й вечором в церковному приміщенні відбудеться окреме прийняття в честь д-ра Мирона Куропася та інших запрошених американських і українських гостей.

СІЧНЕВІ РОКОВИНИ В ЯНҐСТАВНІ

Янгставн, Огайо (М.Л.) — Відділ Українського Конгресового Комітету в Янгставн влаштовуватитме Свято Самостійности і Соборности в неділю, 23-го січня, в церковній залі св. Анни при 4310 Кірк Ровд. Святочну промову виголосить парох о. Володимир Височанський в англійській мові і д-р Богдан Чепак в українській мові. Початок програми о год. 4-ій по полудні. В мистецькій частині програми виступлять місцеві молоді таланти.

„МИ НІКОЛИ НЕ МОЖЕМО СТАВИТИСЬ БАЙДУЖЕ ДО ВОЛІ І ЛЮДСЬКИХ ПРАВ ВСІХ ЛЮДЕЙ В СВІТІ" — ЗАПЕВНЯВ ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР В ІНАВҐУРАЦІЙНІЙ ПРОМОВІ

Вашінґтон. — Зацікавлення Америки справою волі і людських прав всіх людей у світі, достосування до змінливих часів, але зберігання незмінних принципів, мир побудований на моральних вартостях замість на фізичній силі, особиста посвята для загального добра, початок нового духа, що його може пропонувати президент, але що його може здійснити тільки нарід, американський респект і авторирет назовні, базований на єдності і вартостях внутрі — ці та інші засади і потреби для здійснення „Американської Мрії" були темою короткої інавґураційної промови президента Джіммі Картера, яку він зачав подякою своєму попередникові, бувшому президентові Джералдові Фордові за „вилікування нашої нації".

Президент Картер виголосив свою інавґураційну промову після зворушливої церемонії заприсяження насамперед нового віцепрезидента Волтера Мондейла спікером Палати Репрезентантів Томасом О. Нілем та опісля власного заприсяження головним суддею Вореном Берґером. Церемонію заприсяження, якою проводив голова Спільного Конґресового Інавґураційного Комітету сенатор Говард Кеннон, започаткував молитвою єпископ Об'єднаної Методитської Церкви Вілліям Кеннан. Церемонія відбулася в полудневих годинах, як це число газети було готове до друку на пресі.

Цей Інавґураційни день новообраний президент Джіммі Картер і його родина розпочали участю в Богослуженні в Першій Баптистській церкві Вашінґтону. Відтак Картер і його дружина Розалі подалися до Білого Дому, де відбули коротку розмову з президентом Джералдом Фордом і його дружиною Бетті. До них приєдналися віцепрезидент Нелсон Рокефеллер з дружиною та новообраний віцепрезидент Волтер Мондейл з дружиною.

Кілька хвилин після 11-ої год. ранку ціле товариство моторкадою переїхало до Капітолю, тобто будинків Конґресу, де о 12-ій годині відбулося заприсяження Джіммі Картера на 39-го президента ЗСА, а Волтера Мондейла на 42-го віцепрезидента Америки.

Після заприсяжень і виголошення новим президентом Картером його Інавґураційної промови, Джіммі Картер і віцепрезидент Мондейл, разом із сенатором Гюбертом Гомфрі, який є головним маршалом Інавґураційної паради, від'їхали по Пенсильвенійській евеню до Білого Дому, де збудовано головну трибуну, з якої президент Картер і його родина, як рівнож віцепрезидент Мондейл з родиною та різні високі урядовці, законодавці, представники інших країн тощо, приглядатися Інавґураційній параді, яка тривала коло дві години.

Увечорі в четвер у Вашінґтоні мало відбутися сім офіційних Інавґураційних балів, і президент Картер та віцепрезидент В. Мондейл плянували взяти участь у кожному з них. Початок балів заплянований на 9-ту год. вечора і передбачувалося, що Картер і Мондейл прибудуть на останній з них десь щойно після 1-ої год. ночі.

Напередодні Інавґурації, в середу, 19-го січня, тоді ще новообраний президент Джіммі Картер відбув у Плейнсі, Джорджія, пресову конференцію, під час якої висловив бажання ввійти в історію не за розв'язання якоїсь кризи, пов'язаної із загрозою війни чи з якоюсь іншою катастрофічною ситуацією, але хоче, щоб його пам'ятали за „ступневий, але постійний та захоплюючий проґрес цієї країни". Заявляючи, що „починається новий день'' для Америки, він сказав, що прикладе всіх зусиль, щоб бути „дуже добрим президентом", і надіється, що зможе добитися своєї мети, якщо матиме близькі зв'язки з американським народом. Картер додав, що тільки історія покаже, чи його сподівання сповняться.

Новообраний президент Картер, його дружина Розалін і дочка Еймі прибули до Вашінґтону в середу підвечір і тоді взяли участь в Ґала-концері на честь Картера і новообраного віцепрезидента Мондейла, який відбувся в Мистецькому Центрі ім. Джона Ф. Кеннеді. Концерт розпочався в 9-ій год. вечора і тривав дві з половиною години. В цьому концерті, передаваному телевізійною сіткою Сі-Бі-Ес, взяли участь найкращі мистецькі сили Америки, між ними оперні співаки, симфонічна оркестра, співанкарі народних пісень, танцюристи, гумористи тощо. В час перерви Джіммі Картер обговорював деякі подробиці його різних пропозицій з своїми економічними, політичними та іншими дорадниками.

На Інавґурацію Джіммі Картера до Вашінґтону прибуло 382 мешканців Плейнсу, Джорджія, тобто майже половина населення родинного містечка 39-го Президента Америки.

Найближчі співпрацівники Картера інформують, що дні після Інавґурації будуть переповнені різними важливими зайняттями, в яких Картер візьме особисту участь. В суботу, 22-го січня, відбудеться його нарада з Крайовою Радою Безпеки, очолюваною д-ром Збіґнєвом Бжезіньским, на якій обговорюватиметься поїздку віцепрезидента Волтера Мондейла до кількох країн Західньої Европи і до Японії. Мондейл має відлетіти з Вашінґтону в неділю, 23-го січня. Відтак президент Картер працюватиме над остаточними версіями його різних програм і відбуватиме наради з членами його кабінету.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖІММІ КАРТЕР

Президент Форд працював до останнього дня каденції

Вашінґтон. — В середу, 19-го січня, тоб то день перед закінченням його каденції, президент Джералд Форд не тільки приготовлявся до залишення Білого Дому і до відлету на вакації в Каліфорнії, але полагодив ряд важливих урядових справ.

Він відкинув пропозицію загальної амнестії для дезертирів і втікачів від військової служби в час В'єтнамської війни, але все таки запропонував, щоб тим дезертирам, які були поранені або здобули відзначення у В'єтнамі, були привернені всі права ветеранів, під умовою, що вони вже раніше внесли клопотання в справі одержання амнестії чи помилування. Таким чином пропозиції президента Форда стосуватимуться тільки приблизно 700 осіб.

Того самого дня президент Форд доручив Федеральному Енерґетичному Управлінню, щоб знесло урядову контролю над цінами бензини, починаючи з 1-го березня. Цю пропозицію може відкинути Сенат, або Палата Репрезентантів, накладаючи на неї „вето'', хібащо новий президент Джіммі Картер піддержить її.

В середу президент Форд теж відбув кілька телефонічних розмов з провідниками інших держав, між ними генеральним секретарем КПСС Леонідом Брежнєвим, як рівнож відбув нараду з новообраними республіканськими сенаторами і конґресменами, яким заявив, що і в майбутньому плянує відіґравати важливу ролю в Республіканській партії та житті цілої країни. Він також вручив медалі генералові Брентові Сковкрофтові, дотеперішньому директорові Крайової Ради Безпеки, і заступникові директора Вілліямові Гайлендові.

Форд в останньому дні своєї каденції помилував Іву Тоґурі д'Аквіно, американську громадянку, яка під час Другої світової війни була знана як „Токіо Ровз'', бо передавала до американських вояків японську пропаґанду через радіо. Президент Форд помилував її, бо тепер показується, що її японці могли змусити виголошувати цю пропаґанду. В 1949-му році американський суд засудив її на 10 років ув'язнення і 10,000 долярів кари.

Члени персоналу Білого Дому заявили представникам преси, що в середу, 19-го січня, президент Форд, говорячи з ними, висловлював задоволення, що його президентура „була успішною'', зокрема тому, що після Вотерґейтського кошмару він зумів привернути постові президента довір'я американського народу. Форд теж говорив, що з „нетерпеливістю очікує нового життя як приватна особа, хоча підкреслив, що далі братиме активну участь в діяльності Республіканської партії і далі цікавитиметься всіма проблемами країни.

ПАМ'ЯТАЙТЕ САМІ ТА ПРИГАДАЙТЕ ІНШИМ

Іміґраційна й Натуралізаційна Служба пригадує всім мешканцям ЗСА, які не є громадянами, що вони протягом місяця січня зобов'язані зареєструватися, зголосивши свої адреси цій Службі. Формулярі можна одержати в кожному поштовому уряді, а також у всіх бюрах Іміґраційної і Натуралізаційної Служби. Того року мешканці ЗСА, які не є громадянами, одержать нові документи, точніше, нові „зелені картки".

ЛЕОНІД ПЛЮЩ З'ЯСОВУЄ ПОЛІТИКУ РУСИФІКАЦІЇ І БОРОТЬБУ ЗА ЛЮДСЬКІ І НАЦІОНАЛЬНІ ПРАВА В УКРАЇНІ

Париж (Василь Маркусь — телефоном). — 17 січня у 5-річчя погромницьких арештів в Україні, відбулася тут успішна пресова конференція, присвячена національним проблемам в СССР, а зокрема в Україні Організатори конференції бажали звернути увагу на цілий ряд українських і неукраїнських політв'язнів та поставити перед міжнародною опінією справу їх звільнення. Пресову конференцію скликав заснований у Парижі в травні м. р. Комітет Оборони Совєтських Політичних В'язнів, з якими тісно співпрацює Леонід Плющ. Підтримку і організаційну співпрацю комітетові дала Організація Української Молоді у Франції професор Анрі Картан, відомий математик з Академії Наук, Інститут у Франції, проводив конференцією. Він привітав приявних коло 700 осіб, серед яких близько одну третину становили українці. Представив тих, що мали виступати, а зокрема Леоніда Плюща, для звільнення якого проф. Картан з багатьма іншими французами видатно причинився.

Плющ був центральною особою конференції. Він недавно повернувся з Німеччини, де брав участь у подібній акції — конференція в Дюсельдорфі, ука мала широкий відгомін. Минулого тижня він дав окреме інтерв'ю в газеті „Лемонд", яке заслуговує на окреме зреферування. 15-го січня був разом з Володимиром Буковським на масовому вічу у Паризькому університеті Дофін, а 17-го січня знов виступав на пресовій конференції у залі Мютуаліте. На протязі кількох днів його заяви і твердження знаходять місце на сторінках французької та закордонної преси. Плющ, непретенсійний з вигляду і виступу, з обличчям і чолом вченого, з розстібненою сорочкою активіста, безпосередньо і спокійно веде свою розповідь. Без ознак екзальтування, проте відчувається глибоке переживання того, про що він розповідає. Говорить українською мовою, а перекладає на французьку мову д-р Кирило Митрович. Заля з непослабленою увагою слідкує, дехто пильно записує.

Леонід Плющ нагадав події з січня 1972 року, коли покотилася хвиля арештувань по Україні, головно в Києві, Львові, Івано-Франківську та по інших містах. Західня преса, тож на початку і самвидав, подали лише кільканадцять прізвищ арештованих. В дійсності їх було біля ста, а арешти відбувалися і поза згаданими містами. Сьогодні відомо, що приїзд з-за кордону Ярослава Добоша був лише прикриттям для заздалегідь заплянованих арештів. У грудні 1971 року у тій справі засідав Центральний Комітет партії. Це мав бути справжній погром української культури, коли КҐБ на доручення московського Політбюра рішило обезголовити рух опору в Україні. Найкращих з-поміж молод інтеліґенції, чиї імена вже нам добре відомі — письменники, мистці, викладачі, наукові співробітники, журналісти, студенти п нилися за ґратами: Світличний, Сверстюк, Чорновіл, Калинець, Шабатура, Світлична, Осадчий, Дзюба, Лісовий та довга черга інших, між ними і Леонід Плющ. Зачалися допити, укладання справ, залякування, намови до покаяння, а потім закриті процеси. Але ряд з тим були і протести. Небагатьох вдалося зломити, — оповідає Плющ, — хоч між ними згодом знайшовся Іван Дзюба, якого уважали інші учасники найшляхетнішою особистістю і надхненником національного опору. Після судилищ і вироків декого відвезли в Мордовію, кого у Владимірську тюрму, де вже сиділи інші патріоти, а кого, як ось Леоніда Плюща, запроторили в психушку. Плющ далі з'ясовує причини тих репресій і цілі московської кліки. Головна причина полягала в тому, що режим затривожився відродженням української свідомости і культури в 1960 роках. За цим спонтанним рухом, що набирав популярности, криються великі потенції. Отож, рішено нанести черговий розгром українській культурі, як це вже сталося

(Закінчення на стор. 3-ій)

СОВЄТСЬКИЙ ВІДДІЛ МІЖНАРОДНОЇ АМНЕСТІЇ ДОМАГАЄТЬСЯ ЗВІЛЬНЕННЯ В'ЯЗНІВ

Москва. — Ройтер інформує, що совєтський Відділ Міжнародної Амнестії, яка обороняє людські права у цілому світі і централя якої знаходиться в Лондоні, звернувся у вівторок, 18-го січня ц. р., до усіх країн, які підписали Гельсінкську Декларацію, робити натиск на уряди Совєтського Союзу та інших комуністичних країн, щоб вони звільнили політичних в'язнів у Східній Европі. Апель Міжнародної Амнестії, який був прочитаний телефоном для західніх кореспондентів у Москві, був пересланий також іншим організаціям, що займаються обороною людських прав чи цікавляться долею політичних в'язнів. Д-р Валентин Турчин, який розмовляв з кореспондентами, заявив, що людські права були в останньому часі особливо іґноровані в Чехо-Словаччині, Польщі і Юґославії. „Правдоподібно, ніде в світі не відбувається тепер така пресія на людські права, як в Чехо-Словаччині", — заявив д-р Турчин. Група яку в СССР називають антисовєтською, закликає звільнити тих чеських в'язнів, які підписали і опублікували маніфест в справі оборони людських прав, відомий, як „Хартія 77", а також закінчити переслідування польських дисидентів і звільнити юґославського письменника Міґайла Міґайлова.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Салют новому Президентові

В четвер, 20-го січня 1977-го року, точно в годині 12-ій дня, ще недавно мало кому відомий колишній губернатор Джорджії, по професії нуклеарний інженер і по зайнятті фармер, який вирощував земляні горіхи, Джіммі Ірл Картер, склав приписану Конституцією присягу та став 39-им з черги Президентом З'єднаних Стейтів Америки, найвільнішої й тому найбагатшої та наймогутнішої країни в світі.

Вибір на президента Америки Джіммі Картера, який ще рік тому для більшости американців був ,,Джіммі Хто?'', є черговим клясичним прикладом неперевершеної американської демократії в дії, американської ,,влади народу, через нарід і для народу''. Про це свідчить все, що сталося у зв'язку з вибором Картера на президента, від зголошення його кандидатури починаючи, а на заприсяженні та формальному перебранні найвищої влади в країні кінчаючи. Клясичним прикладом американської демократії в дії в цьому випадку є зокрема відношення і становище народу. Не зважаючи на те, що ще рік тому мало хто знав про Джіммі Картера, не зважаючи на всі передвиборчі суперечності, раз нарід сказав своє слово і вибрав його на президента, Джіммі Картер став першою особою в країні із повною підтримкою та найкращими побажаннями від усіх, від його головного суперника, дотеперішнього президента Джералда Форда починаючи, а на кожному звичайному громадянинові кінчаючи.

До цих найкращих побажань долучується й велика Українська Громада в цій країні, до них долучується цілком певно і весь волелюбний український народ на поневоленій Батьківщині. Він бо, новий президент ЗСА Джіммі Картер, став тепер головним сторожем і виконавцем того вимріяного ,,праведного закону'' Вашінгтону, про який мріяв та за який безперервно змагається поневолений, але не скорений український народ.

Салют новому президентові ЗСА, Джіммі Картерові!

Все ще ,,здоганяють''...

,,Республіканська'' преса в Україні вже від довшого часу займається обговоренням на всі лади листа генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва, якого він переслав працівникам тваринництва Київщини, заохочуючи їх та робітників у всіх інших областях збільшити продукцію молока і м'яса, тобто тих продуктів, яких в СССР ніколи не вистачало і які ще й досі є майже люксусом для пересічного громадянина. Застановляючись над змістом листа Брежнєва і толкуючи його на всілякі лади, ,,Радянська Україна'' у редакційній статті п. з. ,,Рівняння на тваринників Київщини'' каже, що вже невдовзі на державні заготівельні пункти надійде понад встановлені плямом норми 25.000 тонн худоби і птиці, 20.000 тонн молока, 50 мільйонів штук яєць тощо. А на наступний, тобто 1978-ий рік, робітники тваринництва Київщини ,,намітили нові висоти'' і зобов'язалися здати державі куди більше згаданих продуктів, як в 1977-му році. Ця ,,ініціятива Київських робітників'' сподобалась Брежнєву і він її ,,високо оцінив'', бо це, мовляв, ,,великий вклад в справу втілення в життя накреслень ХХУ з'їзду КПРС, високий патріотизм, глибоке розуміння завдання прискорення розвитку сільського господарства.''

У зв'язку з листом Брежнєва совєтські пропагандисти натякають також на підвищення життєвого рівня населення в кінці 10-ої п'ятирічки, яка кінчається в 1980 році і ,,перевищення'' рівня західнього стандарту, а може навіть зрівняння у життєвій стопі з робітниками в З'єднаних Стейтах Америки.

,,Здігнати і перегнати Америку'' стало гаслом совєтських рабовласників від початку захоплення ними влади. Америку ,,здоганяв і переганяв'' вже Ленін, після нього Сталін, їхніми слідами йшов Хрущов і тепер іде ними Брежнєв. Під цим гаслом кремлівські диктатори витискають останні соки із закріпачених державою робітників і селян, експлуатується і заставляється до непосильних робіт жінок і дітей; під цим гаслом відбувалися всі дотеперішні і відбувається теперішня вже десята з черги каторжна ,,п'ятирічка'', а совєтський робітник і селянин — як це промовисто з'ясував у надрукованому недавно в цьому щоденнику листі одеський робітник Леонид Сірий — ледве клигає і мріє про те, як можна б вирватися з того совєтського дому неволі. Діло бо не в людях, не в трудовиках, але в цілій рабовласницькій і народовбивчій совєтській системі, яка вже давно збанкротувала, але яку насильством і терором втримують кремлівські верховоди, прикриваючи її облудними гаслами про ,,перегони'' з Америкою.

Бомбу в московській підземці підложило КҐБ — підозріває Сахаров

Москва. — Совєтський науковець - дисидент д-р Андрей Сахаров, лавреат Нобелівської нагороди миру, минулої п'ятниці, 14-го січня, заявив західнім кореспондентам, що хоча не має доказів, то підозріває, що бомбу, яка вибухла в московській підземці 8-го січня і вбила кілька осіб, підложили працівники КҐБ щоб „дискредитувати дисидентів". Сахаров сказав, що з уваги на те, що совєтський журналіст Віктор Люіс, який дуже часто передає на Захід „неофіційні інформації", заявив у газеті „Лондон Івнінґ Нюз", що „терористичну бомбу" могли були підкласти дисиденти — то він, Сахаров, підозріває, що працівники КҐБ навмисно спричинили смерть кількох осіб, щоб опісля вину звалити на дисидентів. Фізик Сахаров, відомий за його виступи в обороні людських прав в СССР, звернувся до світової опінії, щоб вимагала від Москви слідство в справі вибуху бомби і щоб на це слідство були допущені закордонні спеціялісти та правники і представники закордонної преси.

ДОВКОЛА ПРОБЛЕМИ „ЕВРОКОМУНІЗМУ"

Париж (Т. Дж.) — В українській пресі надто часто знаходимо упрощування найбільш складних проблем. Але ось у Франції ведеться дискусія над дуже складною проблемою т. зв. еврокомунізму. І ця дискусія мало-помалу доходить до наскрізь негативних висновків в оцінці цього — начебто нового — явища. А оцінка дуже близька до постави української преси... З цього не слід виводити висновків, що українська преса не упрощує складних проблем, але найперше розгляньмо ряд подій і фактів.

Місяць тому, зовсім несподівано, можливо й у зв'язку зі страйком мистецьких сил телевізії, ,,на малому екрані'' показано давній фільм Ґавраса, що свого часу втішався великим успіхом, — ,,Признання''. Це автентична історія французького жида чеського походження, Артура Лондона, що бився в міжнародних бриґад у Еспанії, був учасником французького протинімецького підпілля, а 1945 р. повернувся (з дружиною француженкою) до Чехо-Словаччини, де став віцеміністром зовнішніх справ. У періоді сталінських чисток був заарештований і ,,признався'' до всіх приписаних йому злочинів, починаючи від ,,ухилів'' і кінчаючи шпигунством у користь ,,капіталістичних країн''.

Він був засуджений на досмертну в'язницю. Завдяки Дубчекові вийшов на волю, виїхав до Франції, написав свою книжку, яка мала бути видана в Празі за часів дубчеківської реформи, але ... совєтські танки не допустили до того. Ґаврас зробив фільм із виконавцями в головних ролях — Ів Монтан та Сімон Сіньоре, обоє колись великі симпатики комунізму, а зокрема Совєтського Союзу, які тепер заявили, що ,,нема соціялізму в дійсності''.

Фільм представляє допити, в яких підсудний ,,кається'', не маючи ніякого виходу, не бачучи сенсу в геройській поставі. Його зрікається рідна жінка, бо ,,вірить у партію''...

П'ять років тому цей фільм уважався сенсацією антисовєтської пропаґанди у Франції, зокрема з огляду на виконавців головних ролей. Місяць тому його показала телевізія, одночасно організуючи дискусію перед ,,малим екраном''. У дискусіях брали участь — А. Лондон з дружиною, Їжі Пелікан, проф. Шварц (троцькіст) та член ЦК французької компартії — Канапа.

Сьогодні слушно коментатори жалють, що не було між дискутантами справжнього історика комуністичного руху. Проф. Шварц говорив про свої сумніви щодо комунізму, які постали під час московських процесів 1930-их років. Тому він став троцькістом. А. Лондон говорив про своє заскочення сталінською практикою. Він залишився комуністом, вважаючи, що всьому винен Сталін. Його дружина — також, бо ,,в ті часи не можна було не вірити в партію''. Одинокий Їжі Пелікан пробував виводити більш загальні висновки: монопартійна система нормально приводить до заперечення всякої іншої думки, а тим самим і до терору...

Глядачам найцікавіше було почути думку члена ЦК французької компартії. Але його положення було дуже упрощене тим, що не було кому його шпилити на фактах. Тому він брехав, скільки хотів. Казав, що французи нічого не знали про сталінські методи, а коли довідались, то змінили своє становище, бож... комунізм — це воля і справедливість.

Вже чергового дня поважні знавці комунізму й публіцисти почали дискусію, правильно закидаючи Канапі чистої води брехню. Бож — мовляв — як компартія могла вірити в те, що всі старі большевики — шпигуни й саботажники? Як могла вона не знати, що сталінізм проводить нелюдське винищування людей, творить пекельну систему? — Канапа, а за ним і орган компартії, далі твердили, що вони не знали правди. І взагалі — ні в чому не повинні...

Місяць після цієї дискусії розглядання проблеми не припинилося, а навпаки — поширилося. Жорж Равель на сторінках колись лівого ,,Експресс''-у приводить ряд фактів, які доводять, що ЦК, а зокрема Торез, що довший час війни просидів у Москві, багато знав і мовчав. Доведено вже, що зокрема Канапа знав багато. Врешті-решт: знав чи не знав, але він був часто прокуратором у внутрішніх чистках французької компартії. А що у Франції не було розстрілів, ані ув'язнень, то це тому, що за вичищеними стояли буржуазні закони. Коли б цих законів не було, був би й у Франції ҐУЛаг, були б розстріли й тюрми. Адже не забулося ще, що на внутрішніх процесах французької компартії панувала та ж фразеологія про ,,ядовиті змії'' і всяку

(Закінчення на стор. 4-ій)

Богдан Бучацький

В КИТАЇ ТРИВАЮТЬ ЗАВОРУШЕННЯ

(2)

Урядові повідомлення підтверджують, за повідомленнями західних кореспондентів, що труднощі в Паотінг тривали довго. Група ,,клясових ворогів'' опанувала там муніційне депо і приготовлялася до маршу на столицю провінції і тільки вчасна дія армії запобігла цьому. В одному документі говориться між іншим, що провідникам Паотінгу було дано ультиматум, щоби піддалися і щоби віддали відразу авта, зброю, виряд, продукти тощо.

В інших середніх провінціях становище вважається незмінним і там і дальше тривають бої з міліцією прихильників ,,банди чотирьох''. З початком грудня радіо провінції Гопеґ описувало заворушення, як частинну спробу творення хаосу прибічниками ,,банди чотирьох'', щоби ,,перебрати владу в свої руки''. Вміжчасі речник уряду в Пекіні повідомив офіційно, що становище в цьому районі і взагалі в провінції ,,поступово поправляється''. Подібно про тривалі неспокої в країні мав висловитися і сам Гуа Куо-фенґ в суботу на сільсько-господарському з'їзді в Пекіні. Він мав офіційно сказати, що ,,якщо б вдалося пані Чіянг Чінг і її прихильникам перебрати владу і керівництво партії, то тоді прийшло б в Китаї до громадянської війни''.

Масова кампанія проти „банди чотирьох"

Хоча перебрання влади на верхах партійного апарату перейшло без кровопролиття, на низах дійшло до чисельних збройних зударів з „народною міліцією", що не можна навіть припинити пропаґандою проти арештованих членів верхівки т.зв. „банди чотирьох". Тому цій групі закидається численні саботажі, навіть фантастичні, як от хоч би відповідальність за пограбування продуктів і одягу в місті Паотінґ, що були призначені на допомогу для потерпілих від землетрусу в місті Тянґчань.

У міжчасі розпочата теж масова кампанія індоктринації проти т.зв. прихильників „Шанхайської мафії", що побиває всі дотеперішні рекорди китайського апарату пропаґанди. Ця кампанія подібна до кампанії часів т.зв. „китайської культурної революції". До головних членів цієї „мафії" зачисляються заарештовані і скинуті партійні функціонери на чолі з вдовою Чянґ Чінґ, проти яких ведеться пропаґандивна акція як у столиці Пекіні, так і на провінції, і, як подало в суботу радіо, повішено публічно їхні подоби — „для публічної зневаги і осуду".

Ця пропаґанда створює напруження і в деяких випадках допомагає навести спокій новому керівництву. Так, без кровопролиття, вдалося навести спокій навіть у центрі „мафії", місті Шанхаї, у т.зв. „другій столиці, ,,південній" Китаю. За повідомленням, армія заблькувала і поступово відгородила від себе поодинокі дільниці міста, тобто розчленувала добре озброєну новостворену „народну міліцію", і тим самим не допустила до кровопролиття. Владу в місті перебрав новий посадник міста, ставленник армії — один адмірал. Однак в провінції лівим радикалам вдалося зорганізувати спротив.

Пригадують Чжоу Ен-лая і Тенґ Гсіао-пінґа

Як подає офіційна китайська преса, „Шанхайська „мафія" започаткувала боротьбу за спадок і наслідство по предсідникові Мао вже від років, старaючись опанувати керівництво партії. Вони знали, що не зможуть рахувати на підтримку армії, — на її генеральний штаб, — через недавню аферу Лін Піяо, і тому почали організувати „народну міліцію". Вони підтримували покійного прем'єра Чжоу Ен-лая, що був противником т.зв. „культурної революції", але зате був „добрим політиком і прагматичним адміністратором, який старався двигнути Китай в число світових потуг"...

Передминулої суботи (8.1.77) було організовано в Пекіні велику демонстрацію на площі Небесного Спокою на честь покійного прем'єра Чжоу Ен-лая, в першу річницю його смерти, з багатьма вінками і транспарентами, на яких згадувалося про його заслуги для Китаю. На окремих з них був заклик привернути права колишньому заступникові прем'єра і приятелі Чжоу Ен-лая — Тенґ Гсіао-пінґові, якого усунула кліка лівих по смерті Чжоу Ен-лая за „праві ухили". Це може бути і сиґналом, що Тенґ Гсіао-пінґ прийде до ласки вдруге і ще може стати прем'єром Китаю з ласки теперішнього керівника партії і „великого предсідника Гуа Куо-фенґа. Весь перебіг цієї демонстрації, за словами коментаторів і спостерігачів-европейців, був підготований і дбайливо переведений прихильниками нового керівництва і, очевидно, за його згодою. Тому можна припускати, що друге повернення до влади Тенґ Гсіяо-пінґа є на часі і що воно відповідає вимогам бо-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Аркадія Оленська-Петришин

ТУРБУЮЧЕ В УКРАЇНСЬКОМУ МИСТЕЦТВІ — ТУТ І ТАМ

Між собою ми часто висловлюємо занепокоєння долею української культури. Для тих з нас, які мали нагоду їздити на Україну, рівень мистецьких виставок там та збаналізовання виробів народного мистецтва, які можна бачити в крамницях, були глибоко турбуючими. Однак, щоб дізнатися про причини низького рівня мистецтва на Україні, треба тільки переглянути репродукції в журналах (особливо за останні роки) або прочитати в радянських виданнях про процеси, якими довершилося т. зв. ,,піднесення'' мистецтва після війни.

В обговореннях ,,розвитку'' ,,народного'' мистецтва довідуємося про зріст ,,заводів'' тканини та кераміки, про позитивні аспекти примінення вишивки до штучних матеріялів та багато іншого. З таких джерел дізнаємося, що ,,народні майстри'' працюють в галузях декоративного мистецтва, де вони розробляють теми ,,боротьби за мир, дружби народів, возз'єднання України з Росією, добробуту радянського народу та ін.'' *

*(для спрощення вживаю всі цитати з ,,Нариси з історії України'' В. Г. Заболотний, ред. ,,Мистецтво'', Київ, 1966, 128-131). В ,,народні'' (sic!) килими, наприклад, вони вводять ,,радянські емблеми, визначні дати, заклики, портретні силуети'', а подібний ,,тематичний зміст'' проникає ,,і в українську вишивку'', в різьбу по дереві (яка особливо надається на зображення вождів) та інше. Для нас, радянська тематика є зовсім непричетною до народного мистецтва. Твердження, що ,,на основі мотивів народної вишивки розробляються узори тканин'' також трактуємо, як зразок цілеспрямованих негативних процесів, які відбуваються там, на Україні. У даному випадку — це ніщо інше, як затрачення важливости розрізнення між вишивкою та її імітаціями, приймання заступлення вишивки друком мотивів вишивки на тканинах та інших матеріялах. Таких дешевих засобів, якими заступають традиційні засоби народного мистецтва, є багато. Їх бачимо також в кераміці, у вживанні банальних кольорів у різьбі (це ,,розширюється палітра'' ,,барвників''), в розмальованих дерев'яних писанках та в іншому.

З зразків живопису та інших галузів ,,чистого мистецтва'', які доводиться бачити на виставках на Україні та в репродукціях в журналах, також наявно, що велика кількість виконавців працює поза основним завданням мистецтва — творенням мистецьких вартостей, як віддзеркаленням духовости та шукання особистої творчої візії. Вони прямо ілюструють загальновідомі радянські ідеали, імпресіоністично зображають приємні краєвиди і майже нічого більше. (Очевидно, на Україні є багато мистців, які свідомі завдання мистецтва, однак їхні твори рідко можна побачити на виставках, або в репродукціях у журналах).

Багато з нас так звикли думати про неґативні процеси в мистецтві, які відбуваються ,,там'', що навіть не усвідомляємо, яка велика частина цих процесів загрожує й нам. Вже роками ми абсорбуємо трафаретні, низької якости вироби, які різними дорогами дістаються на Захід, та продукуємо велику кількість їх тут.

Баналізація та спотворення традицій народної творчости найбільш наявна в численній кількості ужиткових виробів (часто масової продукції) різьби, кераміки (про абсурдність друкування вишивки на кераміці та інші надуживання були вже деякі відгуки в нашій пресі таких авторів як Ліда Палій, ,,Кіч і його ґльорифікація'', ,,Сучасність'', квітень 1972; Ярослава Зорич, ,,Вишивка на порцеляні — український кіч'', ,,Жіночий світ'', вересень 1975; Слава Ґеруляк ,,Мистецька чи не-мистецька виставка'', ,,Наше Життя'', листопад 1974, та інші) і вишивки, як це бачимо в крамницях та приватних домах.

Все це стає особливо пригноблюючим, коли такі вироби все більшою кількістю переважають на різних ювілейних і святочних виставках, на базарах (багато з них ,,репрезентаційних''), організатори яких, здається, не вживають жадних критеріїв, тому кожний охочий ,,мистець'' чи власник колекції таких об'єктів може взяти в них участь. Така ситуація збаламучує багато глядачів, які, позбавлені критики, сприймають усе, керуючись сантиментом до ,,українського народного мистецтва''. Все це не може не вплинути негативно також на виростаючу ґенерацію.

При цьому, на Україні є важкі умови праці, спричинені підтримкою масової продукції урядом. Однак не можна знайти оправдання

(Закінчення на стор. 4-ій)

Любов КОЛЕНСЬКА

ДЖЕННІ, ВЕРНИСЯ!...

— 6 —

Зайшла раз до її кімнати Христина і здивувалась: — Така прекрасна погода, весна ледь-ледь що на порозі, а ти тут книжки читаєш. Як бачу — це історія України.

На щоках Дженні розквітла заграва: — Читання цих книжок зовсім не означає, що вони для мене являють якусь особливу вартість, от просто екзотика... Але й вони поволі починають мені надокучати.

Одначе, прочитала всі ті книжки й почала читати їх знову від початку. А там призадумалася: „Чому мені властиво не навчитися української мови і читати ці твори в оригіналі? Ще одна мова не завадить..." Спочатку вчилася з того підручника, що дала їй Наталка, а потім пішла до матері: — Мамо, чому мені вчитися тільки з книжки, коли ти мені можеш допомогти? Наперед потроху ми будемо вивчати слова, а потім говорити. Я думаю, що це піде мені легко, тим більше, що я скінчила курси російської мови.

— Чому до тебе така думка прийшла? Це для мене заповажна справа, і так тільки для твоєї химери я не хотіла б...

Поза вікнами на темних хвилях пливла ніч, веслували зорі, і місяць на сріблястому човнику перевозив її на весняну прогулянку. Крізь відхилене вікно доносилася запашність конвалій.

— Чи можу ще про щось просити тебе, мамо? Я хочу, щоб ти запросила до нас свою товаришку Наталку. Я хочу знову її побачити, щоб перевірити свої почування. Добре, мамо?

Христина призадумалася, а потім, немов крила птаха, поміж бровами появилася у неї зморшка.

— Мамо, я не думаю, що батько не хотів би, щоб до тебе навідалася твоя товаришка.

∴

І Наталка приїхала. Зодягнена в ту ж саму попелястого кольору шовкову сукню. Волосся, як минулого разу, зав'язане на шиї тугим вузлом, а в руках — стрункі лілові косарики. Сказала, що і книжки має для Дженні...

Милуючись косариками Дженні, сказала: — Ці квіти — це мої улюблені, але вибачте, коли попрошу вас, пані Наталко, більше книжок мені не приносити, у нас їх безліч.

— Певно, що у вас досить книжок, але не таких...

Побачила розкішні меблі, кімнати, вистелені килимами, картини і стало їй прикро. Бо ніщо інше тільки як ці достатки забрали Христину і Дженні від їхньої країни. Хоча як намагалася приглушити свої почування, відчувала, що вони обидві вже не можуть бути їй близькі.

І раптово, Наталці здавалося, що Дженні звертається до неї по-українськи:

— Прошу забрати місце, пані Наталко. — Вправді це був точний переклад з англійського і вимова нагадувала англійську, але це вже був... початок.

— Дженні, ти вивчаєш нашу мову, відколи?

— Я вчуся з вашої книжки, і моя мама потрохи говорить зі мною по-українськи. Спочатку вона думала, що це моя примха, але коли переконалася... „А хіба я в цьому переконана?" — майнуло питання у Дженні.

Вона вже ввесь час під час відвідин Наталки говорила по-українськи, мішаючи обидві мови. Наталка забула, що ще хвилину перед тим думала, що їй тут немає чого бути, і, свівши на канапі, розмовляла з Христиною і Дженні.

Христина принесла свої знімки ще з дитинства і з молодости. Пояснювала Дженні: — це твій дідо Віктор Княгиницький, він був священиком. Поруч нього твоя бабуня Анна, вона у довгій сукні, обведеній фальбанками, і в широкому літньому капелюсі. І в руках в неї парасоля, це на те, щоб від сонця не загоріти. Обоє стоять біля фаєтона. Подивися, який в діда кумедний циліндер. Чи бачиш, який в нас був гарний дім з верандою, а довкола нього в'ється дикий виноград і внизу настурції. А тут ми зі сестрою Іванкою на гойдалці, вона в темносиньому гранатовому мундурку. А тут всі учні з моєї кляси, і ти тут, Наталочко.

Христина немов ожила, а слова пливли, пливли, не зупиняючись, наче розсвітлені полум'ям. А очі її розблисли, нагадаючи темні ягоди, скупані росою. І в цій хвилині у Дженні зринула думка, що завжди хотіла б бачити свою матір такою — до безмежжя радісною із сколихом молодости.

Аж враз стрепенулася Христина. Швидким рухом згорнула всі знімки, зблідла і очі в неї стали тверді і матові. — На сьогодні доволі! А, ти, Дженні, як захочеш, можеш їх ще раз сама переглянути без мене. — Шарпнула дзвоником, і, коли прийшла покоївка, сухо їй кинула: — Прошу принести чай і тістечка!

Не допомогли прохання Дженні, вона зараз взяла фотографії і віднесла їх до своєї кімнати. Повернулася ще більше холодною і далекою.

∴

Наталка не довго гостювала, потрохи старалася втягнути в розмову Дженні, але та на половині речення замовкла.

Підвелася. Ніхто не запрошував її залишитися. Вже біля дверей сказала:

— Пригадуєте, я оповідала вам про мого нареченого Мирослава. Я йому передала кілька разів ліки, і зір йому поволі вертається. Навіть почерк у нього поправився. — І розпромінена додала: — Тепер вже не скуповую образів, книжок, все відкладаю на ліки. Бо хіба є більше щастя, як допомагати тому, хто найближчий?...

Хвилину всі мовчали, аж промовила Дженні: — Я маю трохи ощадностей — дозвольте й мені допомогти.

Мить, і на Обличчі Наталки не залишилось і сліду радости, вона випросталася і гостро сказала: — Вибач, Дженні, але я хочу Мирославові допомагати сама, мені на те вистачає грошей.

(Продовження буде)

СІЧЕНЬ - МІСЯЦЬ НАДЗВИЧАЙНИХ КОРИСТЕЙ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІТЕЙ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ! ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО СЕКРЕТАРІВ ВІДДІЛІВ АБО ДО ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ В ДЖЕРЗІ СИТІ. НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ НАДЗВИЧАЙНОЇ НАГОДИ!

25. КУРІНЬ УЛАДУ СТАРШИХ ПЛАСТУНІВ
„Чорноморці"
— влаштовує —
ЗИМОВУ ЗАБАВУ
в суботу, 19-го лютого 1977 р.
в залі Української Централі
в ПАССЕЙКУ, 240 Hope Avenue
Початок год. 9:00 веч. Вступ $3.00
Rock dance

ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ — ПОВІТУ НАССАВ
з осідком в ГЕМПСТЕДІ, Н. Й.
— відзначує —
ВЕЛИКІ РОКОВИНИ СВІТЛИХ 22-их СІЧНІВ 1918 і 1919-их РОКІВ
СВЯТКОВИМ БЕНКЕТОМ
З МИСТЕЦЬКОЮ ПРОГРАМОЮ
дня 30-го січня 1977 року
в год. 4-ій по пол.
в залі УКР. КАТОЛ. ПАРОХ. ЦЕНТРУ
при 226 Юніондейл Аве., Юніондейл-Гемпстед, Н. Й.

- При цій нагоді Відділ відзначує теж 25-ліття свого існування та праці для Громади.
- Відділ запрошує Українське Громадянство до якнайчисленнішої участи в цій імпрезі.
- Квитки: 10.00 дол. від. особи, молодь 7.50 дол.

ІНСТИТУТ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ в США
В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
проф. д-ра П. Ковалева

закликає викладачів і студентів славістики, учителів і студентів шкіл українознавства, бібліотекарів, власників приватних книгозбірень та всіх любителів української книжки, придбати люксусово видані в твердій оправі праці нашого визначного мовознавця:

1.	Українська мова (наукова граматика)	$5.00
2.	Слов'янські фонеми	6.00
3.	Лексичний фонд укр. мови, том 1-ий	8.00
4.	Лексичний фонд укр. мови, том 2-ий	6.00
5.	Основи формування української мови	6.00
6.	Вступ до історії сх. слов'янських мов	5.00
7.	Молитовник-Служебник, пам'ятка 14 ст.	5.00
	Також в м'якій оправі:	
8.	Український правопис	3.50
9.	Український наголос	1.50
10.	Мистецтво слова	3.00
11.	Проблема словосполучень	1.50
12.	Як правильно будувати фразу, 2-ге вид.	.50
13.	Чистота і правильність укр. мови, 2-ге вид.	1.00
13.	Papers — Доповіді, ч. 29, 31, 33, 36, разом	4.00
15.	Славістика, ч. 1, 20, 29, разом	3.00

Кожний, хто замовить всі перелічені книжки вартости $59.00, дістане їх лише за $35.00, залучивши чек чи поштовий переказ на цю суму.

Увесь прибуток з продажу цих книжок призначений для ФОНДУ видання недрукованої спадщини проф. П. Ковалева, зокрема „Української фрази" на 640 стор.

Добровільні пожертви для ФОНДУ (Tax Deductible) і замовлення на книжки просимо слати на адресу:

UKRAINIAN LANGUAGE INSTITUTE
P.O. Box 54101, Linden Hill Station, New York, N.Y. 11354

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ
у Філядельфії, Па.
повідомляє оцим, що
ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Філядельфійської Округи УНСоюзу
— відбудуться —
в неділю, 6-го лютого 1977 р.
в залі Дому УНСоюзу
при 5004 Н. Олд Йорк Рд., ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.
Початок о год. 2-ій по пол.

НА ПОРЯДКУ ДНЯ НАРАД:

1. Відкриття;
2. Вибір Президії;
3. Вибір Номінаційної Комісії;
4. Відчитання протоколу з попередніх загальних зборів;
5. Завваги до прочитаного протоколу і його прийняття;
6. Звіт членів Управи: голови, секретаря і касира;
7. Звіт Контрольної Комісії;
8. Дискусія над звітами;
9. Уділення абсолюторії управі;
10. Доповідь СТЕПАНА ГАВРИЩА, гол. організатора;
11. Вибір Управи і Контрольної Комісії на рік 1977;
12. Внесення і побажання;
13. Закриття зборів.

До участи в зборах зобов'язані предсідники, секретарі, касири і конвенційні делеґати наступних Відділів УНС:

10, 32, 45, 62, 83, 105, 116, 128, 153, 154, 156, 162, 163, 173, 216, 231, 237, 239, 245, 247, 248, 261, 268, 321, 324, 331, 339, 347, 352, 362, 375, 378, 383, 388, 397, 422, 424, 430, 479.

У зборах візьмуть участь наступні Головні Урядовці УНСоюзу:

СТЕПАН ГАВРИШ, головний організатор
Д-р БОГДАН ГНАТЮК, головний контролер
Д-р ІВАН СКАЛЬЧУК, головний контролер
ІВАН ОДЕЖИНСЬКИЙ, головний радний

Після зборів відбудеться ПЕРЕКУСКА

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Д-р Володимир Ґалан, почесний голова — Інсп. Осип Бакай, почесний голова
Петро Тарнавський — голова
Іван Данківський, касир — Микола Пришляк, секретар
Мгр Іван Скочиляс — голова Контр. Комісії

ЛЕОНІД ПЛЮЩ З'ЯСОВУЄ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

в 1930-их та 1940-их роках. Обрусителі бояться відродження української мови, її вільного вживання в школі пресі, радіо. Їх турбує незалежний розвиток національної культури, зокрема на самобутній народній основі. Разом із запереченням вільного роззапереченням вітального розвитку і нищенням традиції та власного культурного коріння (історичних пам'ток) закривання церков, заборона справжнього і спотворення народного мистецтва, його вульґаризація і пропаґандивне використання у стилі соціялістичного реалізму, наприклад, трактування колядок, писанок тощо, насаджується русифікація і уніфікація. Якщо за Хрущова, — казав Плющ, — цей асимілізаційний процес ще був припадковий, слабо плянований чи слабо координований, то промотори „єдиного совєтського народу" зробили русифікацію своєю плянованою і всебічно веденою політикою. Яскравими прикладами особистих переживань, зустрічей, знайомств тощо ілюструє Плющ свою спокійну розповідь.

Приходять запитання, різні і деталізуючі, які годі передати обширно.

Яка роля в цих погромах самого Брежнєва, який особисто ознайомлений з українськими справами, будучи апаратчиком в Україні та Молдавії?

Відповідь: Мабуть замітна, але в центральному апараті є ще гірші російські шовіністи, як він.

Питання: Чи Шелест прикривав українських дисидентів в Україні?

Плющ: Ніяких симпатій до Шелеста не маю, бо він же в принципі погоджувався з національною політикою КПСС. Але напевно мав інший погляд щодо тактики, і як українець не бажав таких ударів українській культурі, яких їй нанесено останнім часом. Його розкритикована брошура „Україна моя радянська" написана у совєтському дусі. Але йому взяли за зле, що, покликуючись на Маркса, назвав Запорізьку Січ демократичною республікою, а за Леніном повторив, що російський царат експлуатував Україну. З Шелестом пішли інші люди з керівного апарату, значна кількість обласних секретарів, 25 процентів працівників, відповідальних за ідеологічні справи.

Питання: Якщо в концтаборах і тюрмах існує солідарність між російськими демократами-дисидентами та українськими дисидентами, чи можна спостерігати таку ж солідарність між колами Російської Православної Церкви і переслідуваними українцями-католиками?

Відповідь: Офіційні речники Російської Православної Церкви у цих справах підримують режим. Проте, деякі, священики незалежні деякі справді незалежні віруючі священики — Животко, Дутко, письменник Левітін-Краснов виявляли симпатію до переслідуваних греко-католиків. Російська хроніка постійно містила інформації про репресії українців-католиків.

Після центрального виступу Плюща окремі промовці представили справу 8-сх в'язнів, що їх Комітет Оборони ставить собі, як чергове завдання кампанії звільнення. Ними є: вірменський патріот, речник незалежности Вірменії — Айрікіян, оборонець справ кримських татар — Джемілєв, жидівський активіст — Ґлузман, український філософ — Василь Лісовий, Валентин Мороз, Олександер Сергієнко; лікарі: Микола Плахотнюк, та лікар альтруїст — Михайло Штерн з Вінниці. Їх справу представляли математик Брун і інші речники Комітету, Данило Ганяк, голова Організації Української Молоді у Франції, і син д-ра Штерна, Авґуст.

Виступ останнього був глибоко зворушливий. Він заперечив закиди на суді проти батька, мовляв його судять за хабарі. Він довів фактами, що КҐБ намагався дістати від українців свідчення проти д-ра Штерна, цього їм не вдалося. Натомість молодий Штерн цитував листи від українських селян на оборону їхнього лікаря до совєтських органів. Деякі з них прямо патетичні. Тепер ті листи перекладено на французьку мову і вони появляться друком.

Дальше до кожного з цих обговорюваних політв'язнів Леонід Плющ мав змогу подати свої обсервації, враження, характеристики, бо їх знав особисто.

Серед запропонованих на конференції матеріялів був також лист ЦК компартії Франції, куди дружина Лісового написала листа з проханням до Жоржа Марше клопотатися у Кремлі за її чоловіка відповідь французької компартії — ганебна, як на західніх комуністів, що претендують бути демократами. Мовляв, ми не займаємося окремими випадками, але намагаємося боронити справу в'язнів скрізь, де б це не було: в Чіле або й соціялістичних країнах... Принаймні визнали, що в СССР є політв'язні.

Правдива сенсація цієї пресконференції прийшла під кінець. Позапрограмово виступила Наталія Урбанєвская з групи „Континент". Вона говорила в імені Володимира Буковського, який радий був взяти участь в конференції, але мусів напередодні від'їхати до Голляндії в справах руху опору. Урбанєвская повідомила, що Буковський віддав до журналу „Континент" текст заяви російських політв'язнів-демократів, які домагаються свобідного волевиявлення неросійських народів СССР щодо їхнього майбутнього. Становище було укладе у формі заяви до голови Президії Верховної Ради СССР Підгорного і його мали висилати до Москви індивідуально в'язні. Проте, як йому відомо тюремна адміністрація не перепустила ні одного листа із заявою, мовляв, вона укладена в недоступному тоні. В. Буковський брав участь в складенні цього тексту заяви разом із в'язнем Владіміром Балахоновим. Заяву видано в першу річницю конференції в Гельсінках. Ідея такої російської заяви виникла із розмов в'язнів різних національностей, зокрема серед вірменів, її текст обмірковували й українці Владимірської тюрми і до неї приєдналися. Буковський вже на волі відтворив текст з пам'яті, бо на Захід не ввійшов ні один примірник. Він, передаючи до преси той текст, відмітив, про факт, що заява походить з російських кіл, не слід вважати якоюсь новою спробою росіян „грати ролю старшого брата, або накидати розв'язку національних проблем".

ПОВІДОМЛЕННЯ

Оцим подаємо до відома нашому Громадянству, що Наукове Товариство ім. Шевченка в ЗСА зняло апробату з „Українського правопису" проф. д-ра П. Ковалева і тим самим не фірмує його. Замовлення на цю книжку, як також на інші твори проф. П. Ковалева, просимо спрямовувати до п. Бориса Береста.

За Управу НТШ
МИКОЛА ЧИРОВСЬКИЙ, науковий секретар

В глибокому смутку ділимося з Рідними, Приятелями і Знайомими вісткою, що 19-го січня 1977 р., на 67-му році життя, по тяжкій недузі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, відійшов у Вічність в Ню Йорку, наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, БРАТ, СТРИЙКО і ДІД

бл. п.
ІНЖ. АНДРІЙ ЧАПЕЛЬСЬКИЙ
нар. 6-го січня 1910 року у Львові.

ПАНАХИДА буде відправлена в п'ятницю, 21-го січня 1977 р. в похоронному заведенні П. Яреми при 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, о год. 7:30 веч.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 22-го січня 1977 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ЕВГЕНІЯ — дружина
МАРТА — дочка з чоловіком д-ром ЯРОСЛАВОМ ЯРИМОВИЧЕМ
БОГДАН — брат з дружиною АННОЮ
МАРІЯ КОТЕЦЬКА — сестра з чоловіком БОГДАНОМ
МАРКО, АЛЕКСАНДЕР і БОРИС — внуки
ТАНЯ — братанка з мужем ТАРАСОМ ХАРХАЛІСОМ і дітьми
ЮРІЙ — братанок з дружиною ЮСТИНОЮ і донькою
РОМАН і ЮРІЙ — сестрінки, з дружинами і дітьми
Ближча і дальша Родина

Замість квітів на могилу Покійного, просимо складати пожертви на фонд будови церкви св. Юра в Ню Йорку або на студії потребуючим семінаристам в Бразилії.

ЦЕНТРАЛЬНЕ ОБ'ЄДНАННЯ БУКОВИНЦІВ у ЗСА
в глибокому смутку подає оцим своїм Членам і Громадянству сумну вістку, що 19-го січня 1977 р. у шпиталі в Кетскіл, відійшов у Вічність на 67-му році життя,

мистець-скульптор
ЯРОСЛАВ ПАЛАДІЙ
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Дружині і Родині Покійного щире співчуття висловлює —

УПРАВА ЦОБУ

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 13-го січня 1977 р. упокоївся в Бозі, по тяжкій недузі

бл. п.
ПЕТРО ЛУЦИК
нар. в Самборі, Україна, проживши 62 роки.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ в українській православній церкві св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., та на тому ж цвинтарі відправив о. Д. Мамчур.

Горем прибиті:
дружина — ЮСТИНА
сестри: ІВАННА й ОЛЬГА з Родинами
брати: МАРІЯН і ВОЛОДИМИР в Польщі
МАТИ й СЕСТРА в Україні

Щира подяка Усім, що прийшли помолитись за Спокій Душі Покійного до похоронного заведення та висловили своє співчуття.

Особлива подяка нашим Приятелям Марії і Адамові Гординським і Олі Духнич, що прибули на цвинтар попрощати Петра на Вічну Дорогу.

В пам'ять Покійного Петра, просимо складати пожертви на „Церкву в Потребі" на руки п. Я. Полюги або Б. Козака.

З Волі Всевишнього, по короткій недузі, на 80-му році життя, Заосмотрена Найсвятішими Тайнами, відійшла у Вічність, дня 18-го січня 1977 р.

наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

бл. п.
МАРІЯ ПРОЦИК
з дому СТОЙКЕВИЧ

уроджена в Зборові, Зах. Україна, проф. гімназії в Золочеві і Байройті.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 21-го січня ц. р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевича, 109 E. Tabor Rd., Philadelphia, Pa.

ПОХОРОН в суботу, 22-го січня 1977 р. о год. 9:30 ранку, з цього ж заведення, а після Богослуження на цвинтар.

У тяжкім горю залишились:
муж — МИКОЛА
дочка — НАДІЯ з родиною
сини — ЗЕНОН та ПАНТЕЛЕЙМОН з родинами
Ближча і дальша Родина в Америці, Арґентині й Україні

Замість квітів на свіжу могилу нашого Незабутнього Приятеля

бл. п. Д-ра мед. **ЛЕОНІДА РОМАНОВСЬКОГО**

жертвуємо 50.00 долярів

на Ювілейний Фонд, для видання Ювілейного Збірника, присвяченого Сторіччю Української Академічної Гімназії у Львові і закликаємо кол. Учнів цієї школи, зокрема однокласників Покійного, піти нашими слідами.

Трентон, Н. Дж., ЗСА — Галина й Іван КОСТЮКИ

Ділимося сумною вісткою, що в середу, 19-го січня 1977 р., ранком, в Гантері, Н. Й., помер по важкій недузі, на 66-му році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни,

наш Найдорожчий ЧОЛОВІК і БРАТ

бл. п.
ЯРОСЛАВ ПАЛАДІЙ

ПАНАХИДИ будуть відправлені в Гантері в Astor Funeral Home в четвер, 20 січня, о год. 7-ій веч. і в п'ятницю, 21-го січня 1977 р. о год. 7-ій веч.

ПОХОРОН в суботу, 22-го січня 1977 р. в год. 11-ій ранку на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем опечалені:
дружина — ЄЛИСАВЕТА
брат — БОРИС з дружиною і братанком ЮРІЄМ
Кузин в Канаді
Ближча і дальша Родина в Україні

Замість квітів на могилу, просимо складати пожертви на Богословський Семінар в Бавнд Бруку або Сиротинець в Бразилії.

Хор „Думка" на листопадових роковинах в Філядельфії

У неділю, 31-го жовтня м. р. під патронатом Українського Конгресового Комітету в Філядельфії відбулася Листопадова академія яка заслуговує на особливу увагу.

Академію відкрив д-р Петро Стерчо, голова філядельфійського відділу УККА, а відтак хор „Думка" з Ню Йорку під диригентурою Семена Комірного, відспівав чотири пісні: „Живи Україно" — М. Гайворонського, „Чуєш брате мій" — обр. Стеценка, „За рідний край" — муз. І. Соневицького, сл. Роман Купчинський, „Ой у лузі" — С. Людкевича.

Українська громада Філядельфії (хоча не виповнила залі „по береги") привітала хор метрополії щиро і тепло. Вказували на те рясні оплески та обличчя, як і віддзеркалювали духову насолоду приявних. Святочне слово надхнене живими спогадами про всім нам дорогі та близькі серцю історичні події виголосив учасник Листопадового зриву проф. Микола Остапяк. Уривки з поеми „Мойсей" І. Франка як звичайно з великим чуттям дуже вдало відрецитував всім добре знаний актор української сцени Евген Курило.

У першій частині академії - концерту, присвяченій виключно Листопадовому зривові, хор „Думка" прозвучав бравурно, хоч у знаних і часто виконуваних нашими хорами піснях не було ще повного злиття голосів і можна було відчути деяку непевність та брак зіспівання. Зате в другій частині можна було запримітити величезний вклад праці дириґента і хористів. Масстатичним Концертом Д. Бортнянського „Да воскреснет Бог" започаткував хор „Думка" свій самостійний концерт, впроваджуючи приявних у молитовний настрій особливо дуже мелодійною частиною, виконано добре збалансованими голосами солістів: Є. Турянська, А. Дерлиця, З. Береза, А. Грогуль, З. Раковська, В. Тершаковець, Б. Кекіш, В. Слиж, М. Ганкевич і Б. Балабан.

Пісню „Сонце заходить" В. Іконника до слів Т. Шевченка хор відспівав „з душею". Здавалось, що всі ми „серцем линули в темний садочок на Україну", звідкіля ще так не давно приїхав наш молодий дириґент Семен Комірний і старається научити цієї „душі" передати своїм хористам. Виконуючи уривок з опери Дж. Россіні „Севільський цирульник" — „Поговір" в українським перекладі Л. Любського — хор спокійно міг би конкурувати оперними хорами, які не завжди виконують ці знані речі так чітко та з гарними динамічними переходами. Настроєву пісню „Стоїть гора висока" в обробці В. Кирейка з великим чуттям відспівав на тлі дискретного акомпаньяменту хору Юрій Штогрин, переживаючи кожну її фразу. Не легкі до виконання уривки з опери М. Леонтовича — „На русалчин Великдень" „Думка" співала не вперше, але у зміненій дириґентом інтерпретації цього вартісного твору, хор передав їх надзвичайно добре. Солістку Олену Замяту (голосово недиспоновану) гідно заступила Євгенія Турянська — гарне металічної закраски сопрано. Милозвучний тенор Василь Тершаковець вміло давав собі раду з нелегкими „скоромовками", перекликаючись з хором русалок. Твір Б. Лятошинського „Тече вода в синє море" до слів Т. Шевченка, це річ з модерними фрагментами, що вимагає докладної уваги, щоб зрозуміти його красу та глибину музичної композиції. Цей важкий до відспівання твір, як теж уривок з опери „Мілана" — Г. Майбороди з його синкопами хор виконав бездоганно. У своїй сольовій партії „Чотири воли пасу я..." обр. Кос-Анатольського знову причарувувала публіку цією сантиментальною піснею Є. Турянська.

Бравурною закарпатською коломийкою (в дещо заскорому темпі) з виразистим соло Ігоря Раковського та закарпатською „Тиха вода" як надаток (соло: В. Лисняк, В. і О. Шумиловичі) закінчено цей направу вданий концерт. Цей успіх у першій мірі завдячує хор своєму талановитому та дуже працьовитому дириґентові Семенові Комірному. Він теж, як інформують „думкарі", наполегливо старається, щоби фреквенція на пробах поправлялась, а число хористів доповнилось свіжими силами, даючи змогу хорові піднестись до високого мистецького рівня. Доповнення цілости доброго виконання хорових творів це знаменитий фортепіяновий супровід, який спочивав у руках Дж. В. Баскірка та в гармонійному порозумінні з дириґентом створював добре музичне тло.

Знаємо, що „Думка" цього року обходить своє 25-ліття, як теж вибирається з концертами до інших місцевостей Америки й Канади, тому залишається лише побажати цій нашій заслуженій мистецькій одиниці, яка має вже свою традицію: „Помагай Вам Боже — з піснею на устах в щасливу путь!"

Ірина Чумова

ДОВКОЛА ПРОБЛЕМИ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

іншу „капіталістичну своло"...

І Ж. Равель дуже правильно підсумовує:

Французька компартія не хоче признатися до жадного гріха. А коли нема гріха, то й нема каяття. Як же їй повірити, що вона відійшла від сталінської системи, коли вона не хоче признатися, що колись у цій системі була?

Ясно, що коли французька компартія „не має гріхів", то годі вірити в те, що еврокомунізм буде кращий від звичайного комунізму, який має за собою сталінщину, танки у Будапешті й Празі. Годі вірити в обстоювання французькими комуністами свободи, коли вони вичистили багато своїх визначних діячів за — власне — свободу думки, за бажання дискутувати марксизм. І — цікаво, найцікавіше, — що досі жадного з вичищених у Франції не реґабілітовано...

Остаточний висновок: якщо французька компартія не має гріхів, до яких би признатися, то як повірити їй, що вона їх не робитиме у майбутньому, вважаючи, що „все в порядку з французьким комунізмом"? Як повірити Канапі, що не буде дальших чисток інакшедумаючих, коли нема мови про реґабілітацію Тійона чи Гароді, чи П. Декса, „вичищених" за сміливість мати власну думку в поодиноких справах, або бодай ставити якусь думку під дискусію на форумі комуністичних організацій Франції?

У відповідь на це, комуністи поводяться дуже стримано, бо й — що можуть сказати? Вони запевняють (зовсім брехливо!), що у Франції не було наміру здушувати думку. Авжеж, як ми казали, не було переслідувань, бо тут панує буржуазне право. Але були чистки, а нема реґабілітацій.

Тут і там, комуністи — як звичайно — кричать про „антикомуністичну кампанію", про підготову виборів, у яких об'єднана лівиця має багато виглядів на виграну. Але це справи не міняє. Опінія мобілізується проти комуністичного підступу.

І тут приходимо до питання: чи українська преса має рацію, коли каже, що з комуністами не може бути дискусії?

Має вона рацію, що з комуністами нема дискусії. Але не маємо ми рації, коли вважаємо, що нема дискусії про комуністів. І французи поступають доцільно, власне викликаючи дискусію. Дискусію, яка має на меті не лише мобілізувати загал проти компартії, але змусити думати й членів компартії та її симпатиків. Це те, чого ми не вміємо робити, або робимо нездарно, не досить швидко.

Легко бо позбутися проблеми напр., Л. Плюща, скинувши його в безнадійний „марксистський табір". Але чи маємо рацію, бажаючи закрити двері до тих, що „окрилюють компартію зліва"? У Франції, у всьому вільному світі, а завтра може й у СССР...

Саме сьогодні, коли пишуться ці рядки, французька преса дуже широко говорить про атентати (у множині!) у Москві. Не знаємо, невідомо й коли будемо знати, хто їх виконав. А якщо це „найлівіші", то чи не в нашому інтересі, щоб „там" діялося будь-що, що розхитує систему реакційної імперії?

Тож розвінчування „еврокомунізму" не сміє нас ставити в позицію тих, що закривають очі на різні чинники, які підважують марксизм, комунізм та московський імперіялізм, який стоїть за всякими іншими „ізмами".

В КИТАЇ ТРИВАЮТЬ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ротьби з групою прихильників „банди чотирьох", чи прибічників „шанхайської мафії".

Новий керівник комуністичної партії Китаю — Гуа Куо-фенґ

Подібно на цій площі Небесного Спокою в Пекіні привітав майже мільйон китайців минулого тижня наслідника „великого предсідника" Мао Тсе-тунга, теперішнього керівника партії, Гуа Куо-фенґа. Користаючи з цієї оказії для підкреслення солідарности армії. Гуа появився в уніформі „народної визвольної армії", оточений генералами, що підкреслювало тісну співпрацю армії з новим керівництвом і те, що армія відіграє важливу ролю в політичній грі боротьби за владу під сучасну пору в Китаї. Все свідчить про початок нової ери в Китаї, започатковано процес „відмаоїзації", або радше може „демаоїзації". Але покищо годі предбачити, яким шляхом піде цей процес в майбутньому, як далеко піде на-право, чи спричиниться до відпружнення відносин зі Совєтським Союзом і чи знову розпочнуться граничні переговори. В кожному разі російський представник, чи повірений в цих справах, мав повернутися до Китаю. Проте, слід зауважити, як це слушно підкреслюють західні спостерігачі, що процес т.зв. демаоїзації почався з початком боротьби проти „банди чотирьох" і набирає все більш централістичного напрямку.

Щоправда, Гуа Куо-фенґ покищо обминає відкриту критику свого великого попередника, але серед критичних завваг і навіть жартів, спрямованих проти вдови Мао, Чінґ Чіянґ, деякі вислови вже починають затемнювати образ „великого попередника". Вже починаються такі завваги, які радше вказують на помилки самого Мао, як напр., про „великий крок вперед", що, як відомо, скінчився індустріяльною невдачею, або знову про „цвітіння сотні цвітів", що скінчився хвилею теорення комун та сотень тисяч масовим переселенням китайців з північних і західні „автономні райони" країни, та знову про кошмар т.зв. „китайської культурної революції", що мав навіть „причинитися до серцевого удару" покійного Чжоу Ен-лая. Відомо, що „культурна революція" знищила не тільки родинні могили і святині, якими дорожили китайці, але теж і численні інші культурні пам'ятки Китаю.

Покищо Гуа Куо-фенґ старається вдержати поміркований курс. Він боїться ще розвінчувати культ покійного Мао, але в міжчасі він намагається спритно творити культ своєї особи. Його портрети вже висять рядом з портретами покійного Мао, і то однакової величини, у всіх урядових будинках. Він старається приписувати собі відкрито похвали за привернення порядку в поодиноких містах, а навіть сприяє ширенню думок, що покійний Мао був його батьком.

Українська громада на Фльориді росте й діє

Норт Порт (ПР). — З початком зимового сезону, коли повертаються з півночі до соняшної Фльориди мешканці й туристи, оживає тут й українське громадське життя. Вже на День Подяки відбувся спільний обід, а що в той час перебував на відпустці о. Богдан Левицький, парох Мек Аду в Пенсильванії, то він відправляв в неділі Служби Божі та взяв участь із своєю дружиною в спільному обіді.

Другою ще більш вдалою імпрезою була Різдвяна Зустріч і храмове свято 25 грудня м. р. в великій міській залі,де почесними гістьми були сенатор Павло Юзик з дружиною та родиною. Третьою імпрезою була зустріч Нового Року. Перший раз тут на більшу скалю, у великій залі, й перший раз, коли до нас загостили численно гості різних слов'янських походжень.

На Різдво 7-го січня ц. р. управа громади запросила українського православного священика о. Ю. Почетнюка й він відслужив Службу Божу, на яку масово прийшли українські католики. Всі були задоволені святочним настроєм та піднесені на дусі гарною проповіддю.

На другий день Різдва приїхали до нас запрошені українські католицькі отці, парох Ст. Петерсбурзької парафії о. С. Адамяк та митрофорний декан о. Гресько. Знову Служба Божа й проповідь та спів церковного хору надали всім присутнім релігійного піднесення. Прийшли масово на відправи мешканці й гості - православні українці. По Службі Божі і по перекусці для гостей в тій же церковці відбувся концерт українських колядок і народних пісень українського хору з Ст. Петерсбурґу під дириґентурою п. Богдана Бемка. А на закінчення святкувань танцювальна група з Ст. Петерсбурґу під керівництвом п. Сеника вже на площі перед церквою одушевляла приявних красою українських національних танців і костюмів.

Почесний голова громади сенатор П. Юзик та голова громади В. Різник дякували отцям, хорові й танцювальній групі і численним гостям за відвідини, за їхнє тепле й щире відношення до нас і за їхні датки на купно 5-акрової площі й побудову релігійного й культурного осередку в нашій громаді. Всі дотепершні колекти в час Служб Божих і всі приходи з імпрез в цілому пішли на будівельний фонд, а отці, хор та танцювальна група приїхали на свій власний кошт.

Наша громада в тому туристичному селі (Ворм Мінерал Спрінґс), яке славиться одним із найбатших мінеральних лічничих вод світу, яке допомогло вже багатьом і нашим хворим та німічним, зростає з кожним роком. Вже то року громада заінкорпорувала себе на ім'я Українській Релігійний і Культурний Осередок ім. св. Андрія та робить усі старання, щоб добути потрібні гроші на виплачення парцелі й побудову осередку.

ТУРБУЮЧЕ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

на таку масову апробату баналізованих виробів, які дістаємо з України, та їхнього виконання в діяспорі. Це особливо жалюгідне тому, що ми маємо свободу виробу та повинні відчути відповідальність і розуміти, що приймаючи все, що тільки нагадує Україну, ми підтримуємо дальшу баналізацію.

Відповідальности також бракує в інших учасників виставок-базарів, а саме — в представників „чистого" мистецтва, деякі з яких не менш байдужі до важливости плекання творчих мистецьких вартостей. Вони натомість дуже свідомі сантиментальних потреб та носталгії українських глядачів та використовують їх продукуванням великої кількости соняшників, хаток під стріхами, знайомих церков, гуцулів у народній ноші та багато іншого. Я тут хочу підкреслити, що така тематика часто є поштовхом до справжніх творчих процесів у мистецтві. Сантиментальне надуживання її, однак, позує за мистецтво, бо в дійсності є мало зацікавлення мистецькими критеріями, і наш глядач, знову ж у відсутності критики, здається постійно засудженим бути жертвою маніпуляцій, насолоджуючись „мистецтвом", яке в дійсності є тільки кічом чи його ерзацом.

Найбільше турбуючим є те, що виставки на базари часто влаштовують організації, які користуються позицією в нашому суспільстві (і також влаштовують багато цінних виставок) та яких завданням саме є плекати українські мистецькі традиції. Багато учасників цих організацій свідомі лідеми, перед якою знаходяться, однак не в силі спинити успішного способу „роблення грошей". Я не знаю, яким іншим способом вони можуть „робити гроші", однак переконана, що вони посвячують забагато, та що не мають права платити таку велику ціну за ті „гроші".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 23-го СІЧНЯ 1977 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Загальні збори 286-го Відд. о год. 3-ій по пол. в УНДомі. На порядку: вибір Управи на 1977 р. Просить-ся чл. прибути. — Пауліна Валутянська, секр.

НЕДІЛЯ, 30-го СІЧНЯ 1977 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. 23-ті річні загальні збори Т-ва ім. Л. Мишуги 153 Відд. о год. 10:30 рано, в Домі УНС, 5004 Н. Олд Йорк Рд. На порядку: відкриття і прийняття порядку нарад; вибір Президії З. Зборів; відчитання і прийняття; вибір Президії З. Зборів; звіти управи відділу; звіти К. Комісії; дискусія над звітами і уділення абсолюторії управі; вибір нової управи; внески і запити; закриття зборів. На зборах можна вплатити чл. вкладки. По зборах — перекуска. — І. Одежинський, гол., проф. д-р Б. Гнатюк, заст. гол., І. Скіра, секр., Б. Артимишин, заст. секр.

ВИЛЛИМАНТИК, Конн. — Річні загальні збори 387 Відд. Т-ва Любов о год. 6 веч. в УНДомі при дорозі ч. 6, Норт Віндгам. На порядку: звіти Управи, вибір нової Управи на 1977 р. Просяться чл. прибути. — Управа.

ГАРТФОРД, Конн. Річні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 277 Відд. о год. 2 по пол. в залі УНДому, 961 Ведерсфілд Аве. На порядку: відкриття, звіти уступаючої Управи, дискусія над звітами, уділення абсолюторії уступаючій Управі, вибір нової Управи на 1977 рік, внески і запити, роздача почесних грамот ЗАСЛУЖЕНИМ СОЮЗОВЦЯМ, закриття. Проситься чл. прибути на наради, під час яких буде присутній гол. організатор УНС СТЕПАН ГАВРИШ. — В. Василенко, гол., С. Кравець, секр., П. Дутка, кас., Т. Мельник, гол. К. Комісії.

ТАРЗАН, Ч. 7689 — Савія розказує

Чи можу тепер я продовжувати розповідь Курте?

Певно, що так, Савіє!

Ятеж жила, маючи той жахливий момент завжди перед моїми очима...

Але вже проминуло так багато часу від дня, коли згинув мій батько, що я не впізнала мужчини, який з'явився в моїх дверях...

Щойно, коли він пояснив ціль його місії, я раптом знову пережила ту страшну хвилину... І я перелякалась!